

Cauza T-42/96

**Eyckeler & Malt AG
împotriva
Comisiei Comunităților Europene**

„Acțiune în anulare – Importul de carne de vită de înaltă calitate
(„carne de vită Hilton”) – Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 – Articolul 13 –
Decizia Comisiei de refuzare a remiterii drepturilor de import –
Dreptul la apărare – Eroare evidentă de evaluare”

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (prima cameră)
din 19 februarie 1998

În cauza T-42/96,

Eyckeler & Malt AG, societate de naționalitate germană, cu sediul la Hilden (Germania), reprezentată de către Dietrich Ehle și Volker Schiller, avocați în Köln, cu domiciliul ales în Luxemburg, la cabinetul lui Marc Lucius, 6, rue Michel Welter,

reclamantă,

susținută de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de Stéphanie Ridley, din cadrul Treasury Solicitor's Department, în calitate de agent, apoi de către John Collins, din cadrul aceluiași serviciu, în calitate de agent, asistat de David Andersen, barrister, cu domiciliul ales în Luxemburg, la sediul Ambasadei Regatului Unit, 14, boulevard Roosevelt,

intervenient,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de către Götz zur Hausen, consilier juridic, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Carlos Gómez de la Cruz, membru al Serviciului Juridic, Centre Wagner, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 20 decembrie 1995, document K(95) 3391 final, adresată Republicii Federale Germania și referitoare la o cerere de remitere a drepturilor de import,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (prima cameră),

compus din A. Saggio, președinte, B. Vesterdorf și R. M. Moura Ramos, judecători,
grefier: J. Palacio González, administrator,
având în vedere procedura scrisă și în urma procedurii orale din 26 noiembrie 1997,
pronunță prezenta

Hotărâre

Cadru normativ

- 1 Articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 1430/79 al Consiliului din 2 iulie 1979 cu privire la rambursarea sau remiterea drepturilor de import sau de export (JO L 175, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1430/79”), astfel cum a fost modificat prin articolul 1 alineatul (6) din Regulamentul (CEE) nr. 3069/86 al Consiliului din 7 octombrie 1986, JO L 286, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 3069/86”) prevede:

„Se pot rambursa sau remite drepturile de import în situații speciale [...] care rezultă din circumstanțe care nu implică nici manipularea și nici neglijența evidentă a părții interesate.”

- 2 Articolul 4 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (CEE) nr. 3799/86 al Comisiei din 12 decembrie 1986 de stabilire a dispozițiilor de aplicare a articolelor 4a, 6a, 11a și 13 din Regulamentul nr. 1430/79 (JO L 352, p. 19, denumit în continuare „Regulamentul nr. 3799/86”), reține ca situație care nu reprezintă prin ea însăși o situație specială în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79 „prezentarea, chiar și cu bună-credință, în scopul acordării tratamentului tarifar preferențial în favoarea mărfurilor declarate pentru liberă circulație, a unor documente cu privire la care s-a stabilit ulterior că erau false, falsificate sau nu erau valabile pentru acordarea acestui tratament preferențial.”
- 3 Articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 1697/79 al Consiliului din 24 iulie 1979 privind recuperarea *a posteriori* a drepturilor de import sau a drepturilor de export care nu i-au fost solicitate debitorului pentru mărfurile declarate pentru un regim vamal care presupune obligația de a plăti astfel de drepturi (JO L 197, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1697/79”), prevede:

„Autoritățile competente pot să nu procedeze la recuperarea *a posteriori* a valorii drepturilor de import sau a drepturilor de export care nu au fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente, care nu putea fi descoperită în mod rezonabil de către debitor; acesta din urmă acționând cu bună-credință și respectând toate dispozițiile prevăzute de regulamentele în vigoare în ceea ce privește declarațiile sale vamale [...]”

- 4 Conform articolului 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2144/87 al Consiliului din 13 iulie 1987 referitor la datoria vamală JO L 201, p. 15, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 4108/88 al Consiliului din 21 decembrie 1988 (JO L 361, p. 2), o datorie vamală la import apare atunci când mărfurile supuse drepturilor de import sunt puse în liberă circulație în teritoriul vamal al Comunității. Articolul 3 litera (a) din același regulament precizează că această datorie ia naștere în momentul în care autoritățile competente acceptă declarația de punere în liberă circulație a mărfurilor.

5 La 12 octombrie 1992, Consiliul a adoptat Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 de instituire a Codului Vamal Comunitar (JO L 302, p. 1, denumit în continuare „Codul vamal”), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1994. Articolul 251 alineatul (1) din Codul vamal a abrogat, în special, Regulamentele nr. 1430/79, 1697/79 și 2144/87.

6 Articolul 239 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Drepturile de import sau export se pot rambursa sau remite în situații [...] care rezultă din circumstanțe care nu implică înșelăciune sau neglijență evidentă din partea persoanei interesate. Situațiile în care se poate aplica această dispoziție și procedura de urmat în acest scop sunt definite în conformitate cu procedura comitetului. Rambursarea sau remiterea poate fi făcută în condiții speciale”

7 Regulamentul nr. 3799/86 a fost abrogat de articolul 913 din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 2454/93”), cu efect de la 1 ianuarie 1994, data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 2454/93.

8 Potrivit articolului 907 din acest ultim regulament:

„După consultarea unui grup de experți compus din reprezentanții tuturor statelor membre reuniți în cadrul comitetului să examineze cazul respectiv, Comisia adoptă o decizie care stabilește dacă situația specială respectivă justifică sau nu rambursarea sau remiterea.

Această decizie se ia în termen de 6 luni de la data primirii de către Comisie a dosarului menționat la articolul 905 alineatul (2). În cazul în care Comisia consideră necesar să ceară informații suplimentare de la statul membru pentru a putea statua, termenul de 6 luni se prelungește cu o perioadă de timp echivalentă cu cea dintre data trimiterii de către Comisie a cererii de informații suplimentare și data primirii acestora.”

9 Articolul 904 din același regulament prevede:

„Nu se procedează [...] la remiterea drepturilor de import atunci când singurul motiv în sprijinul cererii [...] de remitere este, după caz:

[...]

c) prezentarea, în scopul obținerii unui tratament tarifar preferențial în favoarea mărfurilor declarate pentru liberă circulație, a unor documente care ulterior se dovedesc a fi false, falsificate sau nevalabile pentru acordarea acestui tratament tarifar preferențial, chiar dacă ele au fost prezentate de bună-credință”.

Faptele la originea litigiului

10 În timpul anilor 1991 și 1992, importurile de carne de vită de înaltă calitate provenind din Argentina erau, în cadrul Tarifului Vamal Comun [a se vedea Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun (JO L 256, p. 1), astfel cum a fost modificat ulterior], supuse unui drept vamal cu o rată de 20%.

- 11 În afară de dreptul vamal respectiv, se mai aplica și o taxă de import. Valoarea taxei era stabilită în mod regulat de către Comisie, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentul (CEE) nr. 805/68 al Consiliului din 27 iunie 1968 de organizare comună a piețelor în sectorul cărnii de vită (JO L 148, p. 24, astfel cum a fost modificat ulterior). Atunci când s-au efectuat importurile care fac obiectul litigiului, această taxă era de 10 DM pe kilogram.
- 12 Începând cu 1980, Comunitatea era obligată, în temeiul Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), să deschidă un contingent tarifar comunitar anual, scutit de taxe la import, pentru carnea de vită care provine, în special, din Argentina.
- 13 În temeiul acestor obligații, în ceea ce privește anii 1991 și 1992, Consiliul a adoptat Regulamentul (CEE) nr. 3840/90 din 20 decembrie 1990 (JO L 367, p. 6) și Regulamentul (CEE) nr. 3668/91 din 11 decembrie 1991 (JO L 349, p. 3) de deschidere a unui contingent tarifar comunitar pentru carnea de vită de înaltă calitate (așa-numita „Hilton Beef”), proaspătă, refrigerată sau congelată, care intră sub incidența codurilor NC 0201 și 0202, precum și pentru produsele care intră sub incidența codurilor NC 0206 10 95 și 0206 29 91 (denumită în continuare „carne de vită Hilton”). Pentru carnea de vită importată în cadrul acestui contingent (denumit în continuare „contingentul Hilton”), trebuia achitat numai dreptul din cadrul Tarifului Vamal Comun aplicabil, stabilit la 20% (articolul 1 alineatul (2) din fiecare din regulamentele respective).
- 14 În ceea ce privește aceiași ani 1991 și 1992, Consiliul a adoptat, de asemenea, Regulamentul (CEE) nr. 2329/91 din 25 iulie 1991 (JO L 214, p. 1) și Regulamentul (CEE) nr. 1158/92 din 28 aprilie 1992 (JO L 122, p. 5) de deschidere, cu titlu autonom, a unei cote speciale de import pentru carnea de vită de înaltă calitate, proaspătă, refrigerată sau congelată, care intră sub incidența codurilor NC 0201 și 0202, precum și pentru produsele care intră sub incidența codurilor NC 0206 10 95 și 020629 91. Prin regulamentele respective, au fost mărite cantitățile care pot fi importate în cadrul contingentului Hilton.
- 15 În fine, pentru aceeași perioadă, Comisia a adoptat Regulamentul (CEE) nr. 3884/90 din 27 decembrie 1990 de stabilire a normelor de aplicare a regimurilor de import prevăzute de Regulamentele (CEE) nr. 3840/90 și (CEE) nr. 3841/90 ale Consiliului în sectorul cărnii de vită (JO L 367, p. 129) și Regulamentul (CEE) nr. 3743/91 din 18 decembrie 1991 de stabilire a normelor de aplicare a regimurilor de import prevăzute de Regulamentele (CEE) nr. 3668/91 și (CEE) nr. 3669/91 ale Consiliului (JO L 352, p. 36) (denumite în continuare „regulamentele de aplicare”).
- 16 În temeiul contingentului Hilton, anumite cantități de carne de vită Hilton provenind din Argentina ar putea fi importate în comunitate scutite de taxe. Acordarea acestui avantaj era condiționată de prezentarea, la import, a unui certificat de autenticitate emis de organismul emitent competent al țării exportatoare.
- 17 Până la sfârșitul anului 1991, emiterea certificatelor de autenticitate în Argentina a ținut de competența „Junta Nacional de Carnes”. La sfârșitul anului 1991/începutul anului 1992, emiterea certificatelor de autenticitate a fost transferată la „Secretaria de Agricultura, Ganadería y Pesca”. Numai exportatorii de carne de vită recunoscuți de autoritățile argentine obțineau astfel de certificate de autenticitate.
- 18 După ce a fost informată, în 1993, cu privire la existența riscului de falsificare a certificatelor de autenticitate, Comisia, în colaborare cu autoritățile argentine, a inițiat cercetări în această privință.

- 19 În repetate rânduri, funcționarii Comisiei s-au deplasat în Argentina pentru a efectua cercetări, în colaborare cu funcționari naționali.
- 20 O primă misiune a avut loc în perioada 8–19 noiembrie 1993. Rezultatul acestei misiuni a fost consemnat într-un raport din 24 noiembrie 1993 (denumit în continuare „raportul din 1993”), care a confirmat existența unor nereguli.
- 21 Conform acestui raport, autoritățile argentiniene au dorit să afle de ce neregulile respective nu fuseseră descoperite la importul de carne de vită Hilton în Comunitate. Punctul 11 din raport indica: „[...] autoritățile argentiniene au subliniat faptul că, de ani de zile, transmiteau serviciilor responsabile ale Comisiei (DG VI), mai mult sau mai puțin regulat, o listă a tuturor certificatelor de autenticitate pentru [carnea de vită Hilton] emise în cursul celor zece zile precedente, precizând anumiți parametri, precum exportatorul argentinian, destinatarul din Comunitate, greutatea brută și netă etc. Pe baza unei astfel de liste, ar fi fost posibil, cu ușurință, conform interlocutorilor noștri, să se compare datele cu cele care figurează în certificatele prezentate la importul produselor în cauză și să se identifice datele care nu corespundeau cu cele care figurau în lista respectivă.”
- 22 O a doua misiune în Argentina a avut loc în perioada 19 aprilie – 6 mai 1994. Conform raportului acestei misiuni din 17 august 1994 (denumit în continuare „raport de sinteză”), mai mult de 460 de certificate de autenticitate argentiniene prezentate în 1991 și 1992 fuseseră falsificate.
- 23 Reclamanta este o societate germană care importă de mai mulți ani, în special carne de vită Hilton, care provine din Argentina. Interesele sale comerciale erau asigurate în Argentina de către o agenție independentă, Multiagrar Representaciones del Exterior (denumită în continuare „agenția”). Sarcina agenției consta în adunarea ofertelor de la mai multe abatoare și transmiterea acestora reclamantei. În perioada în cauză, aceasta a cumpărat carne de vită Hilton de la mai multe abatoare argentiniene, printre care întreprinderea Manufactura de Carnes Vacunas, unul dintre cei mai importanți furnizori. În urma cercetărilor efectuate ulterior de Comunitate s-a descoperit faptul că o mare parte a certificatelor de autenticitate care însoțeau mărfurile livrate de întreprinderea respectivă fuseseră falsificate.
- 24 Cu ocazia punerii în liberă circulație în Comunitate a cărnii de vită importate de reclamantă, acesteia i se acorda o scutire de taxe, în cadrul contingentelor tarifare deschise, la prezentarea unor certificate de autenticitate.
- 25 După descoperirea falsificărilor menționate, reclamantei i-au fost solicitate *a posteriori* drepturi de import de către autoritățile germane. Între 7 martie și 23 august 1994, i-au fost adresate cereri de plată în valoare de 11 422 736, 45 DM.
- 26 Prin scrisoarea din 1 martie 1995, reclamanta a înaintat autorităților vamale competente o cerere de obținere a remiterii drepturilor de import (denumită în continuare „cerere de remitere”).
- 27 Cererea în cauză a fost trimisă la Ministerul Federal al Finanțelor. Prin scrisoarea din 25 iunie 1995, acesta i-a cerut Comisiei să hotărască dacă acordarea unei remiteri a drepturilor de import era justificată în temeiul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79. Cererea sa a fost primită de Comisie la 5 iulie 1995.
- 28 La 2 octombrie 1995, s-a reunit un grup de experți, alcătuit din reprezentanți ai tuturor statelor membre, pentru a emite un aviz cu privire la temeinicia cererii de remitere a drepturilor de

import, în conformitate cu articolul 907 din Regulamentul nr. 2454/93. Dat fiind că nu fusese trimisă o copie a cererii reclamantei din 1 martie 1995 tuturor reprezentanților statelor membre înainte de această reuniune, problema a fost analizată doar provizoriu la reuniune. Prin urmare, Comisia a invitat membrii grupului de experți să îi comunice în scris poziția lor definitivă, până la 25 octombrie 1995 cel târziu.

29 Prin decizia din 20 decembrie 1995, adresată Republicii Federale Germania, Comisia a estimat că cererea de remitere nu era justificată (denumită în continuare „decizia atacată”).

Procedura și pretențiile părților

30 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 22 martie 1996, reclamanta a introdus o acțiune de anulare a deciziei atacate.

31 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 2 octombrie 1996, Regatul Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord a solicitat să intervină în sprijinul reclamantei. Prin ordonanța din 9 decembrie 1996, președintele celei de a treia camere a acceptat această cerere.

32 Prin decizia Tribunalului de Primă Instanță din 2 iulie 1997, judecătorul raportor a fost repartizat la prima cameră și, în consecință, cauza a fost atribuită camerei respective.

33 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (prima cameră) a hotărât să deschidă procedura orală. Prin scrisoarea din 13 octombrie 1997, în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii, acesta a solicitat părților să prezinte anumite documente și să răspundă în scris anumitor întrebări. Prin scrisorile depuse la grefa Tribunalului, la 29 octombrie și, respectiv, 5 noiembrie 1997, reclamanta și Comisia s-au conformat solicitării.

34 În ședința din 26 noiembrie 1997, au fost ascultate susținerile orale ale părților și răspunsurile acestora la întrebările instanței.

35 Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

36 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

37 Regatul Unit, în calitate de intervenient, solicită Tribunalului anularea deciziei atacate.

Cu privire la fond

38 În sprijinul acțiunii sale, reclamanta formulează cinci motive, întemeiate pe caracterul eronat al bazei legale a deciziei atacate, pe încălcarea dreptului la apărare, pe încălcarea articolului 239 din Codul vamal sau, în subsidiar, a articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, pe încălcarea obligației de motivare și, respectiv, pe încălcarea principiului proporționalității.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe caracterul eronat al bazei legale a deciziei atacate

Argumentele părților

- 39 Reclamanta susține că, în speță, Comisia și-a fondat incorect decizia atacată pe articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79. De fapt, aceasta ar fi trebuit să aibă ca temei legal articolul 239 din Codul vamal.
- 40 În speță, „înscrierea în evidența contabilă”, adică actul prin care autoritățile competente au stabilit valoarea drepturilor de import, a fost efectuată după intrarea în vigoare a Codului vamal, la 1 ianuarie 1994, având în vedere că avizele datează din martie 1994. Comisia și autoritățile vamale germane au constatat falsificarea certificatelor de autenticitate și, prin urmare, au procedat la recuperarea *a posteriori* a drepturilor de import, după intrarea în vigoare a Codului vamal.
- 41 În plus, din hotărârea Curții din 12 noiembrie 1981, Salumi și alții (212/80 – 217/80, Rec. p. 2735), reiese că noile dispoziții materiale trebuie să fie aplicate litigiilor în curs, în măsura în care aplicarea acestora decurge din textul și obiectivul lor. Prin abrogarea Regulamentului nr. 1430/79, legiuitorul comunitar a intenționat ca, începând cu 1 ianuarie 1994, să fie aplicat numai Codul vamal, chiar și în privința faptelor anterioare care nu făcuseră încă obiectul nici unei decizii.
- 42 Alegerea normei juridice aplicabile este importantă din punct de vedere al dreptului material. De fapt, în vreme ce articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 solicită existența unor „situații speciale”, articolul 239 din Codul vamal se aplică, de asemenea, în situații care rezultă din simple „împrejurări”. Condițiile unei remiteri din motive de echitate devineau, prin urmare, mai flexibile, în conformitate cu jurisprudența în materie, conform căreia o decizie pe motive de echitate nu trebuie supusă unor condiții prea riguroase.
- 43 În fine, reclamanta amintește că, în cererea sa de remitere din 1 martie 1995, acesta a susținut că i se aplică articolul 239 din Codul vamal. Deoarece Comisia nu a adoptat nici o hotărâre valabilă din punct de vedere formal în termenul de șase luni prevăzut la articolul 907 din Regulamentul nr. 2454/93, autoritățile vamale germane ar fi trebuit să accepte cererea de remitere, în conformitate cu articolul 909 din regulamentul respectiv.
- 44 Comisia a replicat că articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 era în vigoare atunci când au avut loc evenimentele care fac obiectul litigiului. Momentul decisiv pentru stabilirea sferei de aplicare *ratione temporis* a dispoziției de fond este „înscrierea în evidența contabilă” inițială (articolul 2 din Regulamentul nr. 1430/79 și 236 din Codul vamal).
- 45 Având în vedere că momentul respectiv datează de la efectuarea importurilor, din 1991 și, respectiv, 1992, adică înainte de intrarea în vigoare a Codului vamal, decizia atacată a fost fondată corect pe articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79.

Concluziile Tribunalului

- 46 Este evident că importurile care sunt la originea litigiului au avut loc în cursul anilor 1991 și 1992.

- 47 În conformitate cu reglementarea în vigoare la vremea respectivă, și anume Regulamentul 2144/87 (a se vedea punctul 4 citat anterior), datoria vamală la import a apărut la datele de acceptare, de către autoritățile competente, a declarațiilor de punere în liberă circulație a mărfurilor în cauză.
- 48 La fiecare import, reclamanta a prezentat autorităților vamale germane o declarație de import și a achitat drepturile vamale cu o rată de 20%, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din fiecare dintre Regulamentele nr. 3840/90 din 20 decembrie 1990 și 3668/91 din 11 decembrie 1991, citate anterior. Este necesar să se constate că importurile efectuate în cursul anilor 1991 și 1992 au condus, pe de o parte, la înscrierile inițiale în evidența contabilă a valorii drepturilor de import, în sensul articolului 2 din Regulamentul nr. 1697/79 și, pe de altă parte, la lichidări inițiale.
- 49 Or, datoria vamală presupunea nu numai drepturile vamale, ci și taxele care fac obiectul litigiului (a se vedea punctul 11 de mai sus), în măsura în care scutirea de aceste taxe fusese obținută în mod necorespunzător, prin prezentarea unor certificate de autenticitate falsificate, atunci când s-a făcut declarația de import.
- 50 După cum a subliniat în mod întemeiat Comisia, data la care autoritățile naționale competente au decis să procedeze la recuperarea a posteriori a taxelor nu este relevantă.
- 51 Într-adevăr, reținerea unei astfel de date ar conduce la tratarea diferită a operațiunilor de import similare, ceea ce ar contraveni principiului egalității de tratament (hotărârea Salumi și alții, citată anterior, punctul 14).
- 52 În plus, efectele remiterii eventuale a drepturilor de import au apărut odată cu datoria vamală, adică la momentul acceptării inițiale a declarației de import.
- 53 Rezultă că cererea de remitere ar fi trebuit analizată în lumina normelor materiale în vigoare la momentul efectuării importurilor care fac obiectul litigiului și al acceptării declarațiilor de punere în liberă circulație aferente (a se vedea, în același scop, hotărârea Curții din 17 iulie 1997, Pascoal & Filhos, C-97/95, Rec. p. 1-4209, punctul 25). Cererea ar fi trebuit analizată ținându-se seama de articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, sub rezerva abrogării acestui regulament la data intrării în vigoare a Codului vamal, la 1 ianuarie 1994.
- 54 Deoarece Codul vamal nu prevedea nici o dispoziție tranzitorie, este necesară aplicarea unor principii generale de interpretare, în vederea stabilirii efectului său în timp.
- 55 În această privință, Curtea a considerat, în special, că, deși regulamentul de procedură trebuie aplicat în mod obligatoriu tuturor litigiilor pendinte în momentul la care acesta intră în vigoare, nu este și cazul normelor materiale. Dimpotrivă, aceste norme sunt de obicei interpretate ca aplicându-se la situații care existau înainte de intrarea lor în vigoare numai în măsura în care reiese clar din formularea, obiectivele sau cadrul lor general că trebuie să li se atribuie un astfel de efect (hotărârea Salumi și alții, citată anterior, punctul 9).
- 56 Codul vamal nu conține nici o dispoziție care să sugereze faptul că norma materială de la articolul 239 ar avea un efect retroactiv.
- 57 Din punctele precedente rezultă că primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare

Argumentele părților

- 58 Al doilea motiv este alcătuit din două părți. În prima parte, reclamanta susține că decizia atacată este atinsă de un viciu esențial de procedură în privința faptului că nu i s-a acordat de către Comisie dreptul de a fi audiată în cadrul procedurii administrative.
- 59 Pentru a garanta protecția juridică a reclamantei, nu a fost suficient că aceasta a putut prezenta argumentele prin intermediul autorităților naționale. Ar fi trebuit să fie în măsură, în cursul procedurii care s-a desfășurat în fața Comisiei, să ia poziție și să-și exprime punctul de vedere cu privire la relevanța faptelor, precum și, dacă este cazul, cu privire la documentele reținute de instituția comunitară (hotărârea Tribunalului din 9 noiembrie 1995, France-aviation/Comisia, T-346/94, Rec. p. 11-2841, punctul 32).
- 60 Reclamanta a aflat, la depunerea întâmpinării, că Comisia îi reproșează o neglijență evidentă în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79. Din hotărârea France-aviation/Comisia, citată anterior, rezultă clar că o astfel de afirmație implică o evaluare juridică complexă, care necesită ca, înainte de adoptarea deciziei, Comisia să-i acorde reclamantei posibilitatea de a-și prezenta observațiile cu privire la aceasta; în cazul de față nu s-a procedat astfel.
- 61 Posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare direct în fața Comisiei are o importanță deosebită atunci când, ca și în cazul de față, se susține că este vina părții interesate.
- 62 În a doua parte a motivului, reclamanta pretinde că, atunci când a avut loc o audiere, Comisia ar fi trebuit să pună în dosar toate documentele pe care deținea și care ar fi putut fi considerate relevante, pentru ca ulterior să se poată stabili dacă era fondată acuzația, conform căreia Comisia și autoritățile argentinene nu și-au îndeplinit obligațiile.
- 63 Reclamanta susține că dispozițiile procedurale de la articolul 878 și urm. din Regulamentul nr. 2454/93 relevă lacune grave din punct de vedere al protecției juridice, dispozițiile respective neprevăzând următoarele drepturi și obligații: dreptul solicitantului de a-și invoca drepturile direct în fața Comisiei în cursul unei proceduri de audiere, obligația Comisiei de a informa solicitantul, înainte de a lua o hotărâre, cu privire la principalele fapte și la considerentele esențiale, pentru a-i permite să aducă argumente contrare, precum și dreptul solicitantului de a solicita prezentarea tuturor documentelor esențiale.
- 64 Ținând seama aceste lacune, solicitanta estimează că este necesară aplicarea, în speță, a unei proceduri similare cu cea prevăzută în domeniul de antidumping.
- 65 În fine, în ceea ce privește reuniunea pe care consilierul său a avut-o cu serviciile Comisiei, aceasta afirmă că era vorba doar de o reuniune neoficială, care, în plus, a avut loc înainte ca cererea de remitere a drepturilor de import să fie trimisă Comisiei. Prin urmare, această reuniune nu oferea toate garanțiile de protecție juridică ale unei audieri veritabile.
- 66 Având în vedere că decizia contestată a fost adoptată prin încălcarea dreptului la apărare, aceasta ar trebui, prin urmare, anulată.
- 67 Comisia neagă că ar fi încălcat dreptul la apărare. Aceasta amintește că regulamentul de procedură nu prevede, la ora actuală, o participare a debitorului la procedura administrativă în fața Comisiei. În această privință, este necesar să se constate că, prin hotărârea France-aviation/Comisia, citată anterior, Tribunalul nu a criticat dispozițiile Regulamentului nr. 2454/93 și nici nu le-a considerat necorespunzătoare.

- 68 Nu se poate aplica o procedură similară cu cea prevăzută în privința măsurilor antidumping. Curtea a hotărât deja că procedura urmată în acest domeniu diferă considerabil de procedura aplicabilă în domeniul drepturilor antidumping [hotărârea Curții din 6 iulie 1993, CT Control (Rotterdam) și JCT Benelux c Comisiei, C-121/91 și C-122/91, Rec. p. 1-3873, punctul 52].
- 69 Cu toate acestea, ar trebui precizat faptul că, contrar situației analizate în cauza France-aviation/Comisia, citată anterior, decizia atacată nu a fost fondată pe un dosar incomplet. Atât Comisia, cât și membrii grupului de experți prevăzut la articolul 907 din Regulamentul nr. 2454/93, dispuneau nu numai de dosarul trimis Comisiei de către statul membru în cauză, în conformitate cu articolul 905 alineatul (1) din regulamentul respectiv, ci și de cererea de remitere a reclamantei.
- 70 În conformitate cu cerințele jurisprudenței, toate elementele considerate esențiale de către reclamanta însăși figurau în dosar la momentul adoptării deciziei atacate [hotărârea Curții din 17 martie 1983, Control Data Belgium/Comisia, 294/81, Rec. p. 911, din 13 noiembrie 1984, Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, 98/83 și 230/83, Rec. p. 3763, și CT Control (Rotterdam) și JCT Benelux/Comisia, citată anterior].
- 71 Reclamanta nu estimează corect prin acest motiv scopul garanțiilor de procedură în materie de remitere a drepturilor de import. Singurul scop al acestor garanții este să informeze Comisia cu privire faptele și argumentele considerate pertinente de către solicitant, și nu de a-l informa pe acesta cu privire la elementele pe care Comisia ar putea ulterior să își fondeze hotărârea.
- 72 E adevărat că debitorul ar fi trebuit să aibă posibilitatea de a lua poziție cu privire la documentele reținute de Comisie pentru adoptarea deciziei sale (hotărârea Curții din 21 noiembrie 1991, Technische Universität München, C-269/90, Rec. p. 1-5469, și hotărârea France-aviation/Comisia, citată anterior), dar acest lucru nu înseamnă că acesta ar putea să își exprime punctul de vedere cu privire la alte documente.
- 73 În orice caz, avocatul reclamantei a discutat cazul cu Comisia în repetate rânduri, înainte ca Republica Federală Germania să înainteze cazul spre examinare Comisiei. În cursul acestor întâlniri, reclamanta își exprimase deja punctul de vedere cu privire la remiterea drepturilor de import în situația sa specială.

Concluziile Tribunalului

- 74 Cu titlu introductiv, este necesar să se sublinieze faptul că procedura administrativă vamală pentru remiterea drepturilor de import presupune două etape distincte. Prima se desfășoară la nivel național. Debitorul trebuie să își prezinte cererea de remitere la administrația națională. În cazul în care administrația estimează că nu este necesar să acorde remiterea, aceasta poate, în conformitate cu reglementările în vigoare, să adopte o decizie în acest sens, fără să prezinte cererea Comisiei. O astfel de decizie poate fi supusă controlului instanței naționale. Dimpotrivă, dacă administrația națională fie are îndoieli cu privire la remitere, fie consideră că trebuie să acorde remiterea, aceasta trebuie să înainteze cererea Comisiei pentru o decizie în acest sens. A doua etapă a procedurii se desfășoară la nivel comunitar; autoritățile naționale trimit Comisiei dosarul debitorului. Aceasta, după consultarea unui grup de experți, alcătuit din reprezentanți ai tuturor statelor membre, adoptă ulterior o decizie cu privire la justificarea cererii de remitere.

- 75 Regulamentul nr. 2454/93 nu prevede decât contacte între partea interesată și administrația națională, pe de o parte, și între aceasta din urmă și Comisie, pe de altă parte (hotărârea France-aviation/Comisia, citată anterior, punctul 30). Statul membru în cauză este, prin urmare, în conformitate cu normele în vigoare, singurul interlocutor al Comisiei. Dispozițiile procedurale din Regulamentul nr. 2454/93 nu prevăd, în mod special, dreptul debitorului de a fi audiat în cadrul procedurii administrative în fața Comisiei.
- 76 Cu toate acestea, în conformitate cu jurisprudența constantă, respectarea dreptului la apărare în orice procedură introdusă împotriva unei persoane și care ar putea conduce la un act care să afecteze negativ persoana respectivă este un principiu fundamental de drept comunitar care trebuie garantat, chiar și în absența unor norme care reglementează procedura în cauză (hotărârile Curții din 24 octombrie 1996, Comisia/Lisrestal și alții, C-32/95 P, Rec. p. 1-5373, punctul 21, din 12 februarie 1992, Țările de Jos/Comisia, C-48/90 și C-66/90, Rec. p. 1-565, punctul 44, și din 29 iunie 1994, Fiskano/Comisia, C-135/92, Rec. p. 1-2885, punctul 39).
- 77 În vederea marjei de apreciere de care dispune Comisia atunci când adoptă o decizie în temeiul clauzei generale de echitate prevăzută la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, respectarea dreptului de a fi audiat trebuie, cu atât mai mult, să fie garantat în cadrul procedurilor de remitere sau de rambursare a drepturilor de import (hotărârea France-aviation/Comisia, citată anterior, punctul 34, și, în același sens, hotărârea Technische Universität München, citată anterior, punctul 14).
- 78 Principiul respectării dreptului la apărare prevede ca oricărei persoane care poate fi afectată negativ de o decizie ar trebui să i se ofere posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere, cel puțin în privința elementelor reținute de Comisie ca fundament pentru decizia sa (a se vedea, în acest sens, Comisia/Lisrestal și alții, citată anterior, punctul 21, și Fiskano/Comisia, citată anterior, punctul 40).
- 79 Din jurisprudența constantă în domeniul concurenței reiese că dreptul de a avea acces la dosar este el însuși strâns legat de principiul respectării dreptului la apărare. Într-adevăr, accesul la dosar reprezintă una dintre garanțiile procedurale care au ca obiectiv protejarea dreptului de a fi audiat (hotărârile Tribunalului din 18 decembrie 1992, Cimenteries CBR și alții/Comisia, T-10/92, T-11/92, T-12/92 și T-15/92, Rec. p. 11-2667, punctul 38, și din 29 iunie 1995, ICI/Comisia, T-36/91, Rec. p. 11-1847, punctul 69).
- 80 Aceste cazuri pot fi aplicate în cazul de față. Principiul respectării dreptului la apărare prevede, prin urmare, nu doar ca partea interesată să fie în măsură să își expună efectiv punctul de vedere cu privire la relevanța faptelor, ci și faptul că aceasta poate lua poziție, cel puțin cu privire la documentele reținute de instituția comunitară (hotărârea Technische Universität München, citată anterior, punctul 25, și France-aviation/Comisia, punctul 32).
- 81 Dat fiind faptul că reclamanta îi reproșează Comisiei încălcări grave în ceea ce privește controlul contingentului Hilton, Tribunalul consideră, în plus, că, pentru ca dreptul de a fi audiat să fie exercitat eficient, Comisia este obligată să asigure, la cerere, accesul la toate documentele administrative neconfidențiale privind decizia atacată. Într-adevăr, nu ar fi exclus ca documentele pe care Comisia nu le consideră a fi relevante să prezinte interes pentru reclamantă. În cazul în care Comisia ar fi fost în măsură să excludă unilateral din procedura administrativă documentele care ar putea să o prejudicieze, acest lucru ar putea constitui o gravă încălcare a dreptului la apărare a solicitantului unei remiteri a drepturilor de import (a se vedea, în același sens, hotărârea ICI/Comisia, citată anterior, punctul 93).

- 82 În speță, ar trebui să se constate că Ministerul Federal al Finanțelor, în avizul său referitor la cererea de remitere, emis atunci când i-a fost trimis dosarul Comisiei, concluzionase că nu fusese vorba nici de neglijență și nici de manipulare în cazul reclamantei.
- 83 În decizia atacată, i se reproșează reclamantei, pentru prima oară, faptul că nu a fost suficient de atentă, deoarece nu a adoptat toate garanțiile necesare în privința contractanților și a intermediarilor săi din Argentina. În special, reclamanta nu a verificat direct circulația certificatelor de autenticitate de care beneficia (punctul 22 din decizie), deși aceasta dispunea de mijloacele necesare pentru a-și lua măsuri de precauție (punctul 16).
- 84 În această privință, ar trebui amintit faptul că, în hotărârea France-Aviation/Comisia citată anterior (punctul 36), Tribunalul a considerat că, atunci când Comisia a preconizat că se va îndepărta de la poziția luată de autoritățile naționale competente cu privire la acuzația de neglijență evidentă adusă persoanei în cauză, aceasta avea obligația de a se asigura că reclamanta va fi audiată cu privire la acest aspect. O astfel de decizie implică o evaluare juridică complexă, care nu poate fi efectuată decât pe baza tuturor datelor relevante.
- 85 Acest speță poate fi aplicat în cazul de față, deși reclamantei nu i se reproșează decât o lipsă de atenție. Comisia s-a bazat, în special, pe acest motiv atunci când a respins cererea de remitere în temeiul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, dispoziție care prevede totuși absența oricărei „neglijențe evidente” a părții interesate.
- 86 Este necesar să se constate că, în cursul procedurii care s-a desfășurat în fața Comisiei, aceasta nu a oferit posibilitatea reclamantei să ia poziție și să își exprime punctul de vedere cu privire la relevanța elementelor reținute ca fundament pentru decizia contestată.
- 87 Deși este adevărat că avocatul reclamantei a discutat cu serviciile Comisiei, aceste discuții au avut loc înainte ca cererea de remitere să fie trimisă Comisiei. Prin urmare, aceste discuții nu au putut îndeplini funcția esențială a dreptului de a fi audiat, deoarece Comisia nu luase încă nici o poziție provizorie în privința cererii.
- 88 Prin urmare, decizia atacată a fost adoptată în conformitate cu o procedură administrativă viciată de o încălcare a unor norme fundamentale de procedură. Motivul întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare este, prin urmare, fondat.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 239 din Codul vamal sau, în subsidiar, a articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79

Argumentele reclamantei și ale intervenientului

- 89 Reclamanta susține că, în aplicarea noțiunii de „circumstanțe” în sensul articolului 239 din Codul vamal sau de „situații speciale” în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, Comisia a comis erori evidente de evaluare.
- 90 Conform acesteia, Comisia nu a ținut seama suficient de încălcările flagrante comise de autoritățile argentiniene și de Comisie, de obligațiile lor în materie de aplicare și supraveghere a contingentului Hilton.

91 Atât articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, cât și articolul 239 din Codul vamal reprezintă clauze generale de echitate, destinate să se aplice altor situații decât cele constatate în practică și care puteau, la data adoptării Regulamentului nr. 1430/79 și a Codului vamal, să facă obiectul unei reglementări speciale (hotărârea Curții din 12 martie 1987, Cereale/angimi și Italgrani/Comisia, 244/85 și 245/85, Rec. p. 1303, punctul 10, și din 18 ianuarie 1996, SEIM, C-446/93, Rec. p. 1-73, punctul 41).

92 Reclamanta pretinde că atât autoritățile argentiniene, cât și Comisia nu și-au îndeplinit obligațiile.

— Cu privire la neîndeplinirea obligațiilor de către autoritățile argentiniene

93 Reclamanta afirmă că, în temeiul regulamentelor de aplicare, autoritățile argentiniene erau obligate să emită, pentru produsele în cauză, certificatele de autenticitate care le garantează originea. Aceste certificate ar fi trebuit emise de un organism emitent care să prezinte toate garanțiile necesare pentru a asigura buna funcționare a contingentului Hilton.

94 Având în vedere că fac obiectul unui acord internațional semnat cu Comunitatea, garanțiile asumate de autoritățile argentiniene cu privire la întocmirea de certificate de autenticitate fac parte din ordinea juridică comunitară. Reclamanta, în calitate de importator, era îndreptățită să presupună că acestea vor fi respectate.

95 Reclamanta le reproșează autorităților argentiniene, în special că: 1) au desemnat în 1991 un nou organism abilitat să emită certificate de autenticitate, creând astfel o confuzie în privința competențelor ale noului și, respectiv, ale fostului organism; 2) au furnizat abatoarelor certificate de autenticitate necompletate și nenumerate; 3) nu au emis formulare imprimate pe hârtie cu filigran, ceea ce a facilitat falsificările; 4) nu au verificat certificatele de autenticitate în privința cantității și a conformității semnăturii atunci când mărfurile au fost exportate și 5) nu au verificat dacă era vorba într-adevăr de carne de vită Hilton.

— Cu privire la neîndeplinirea obligațiilor de către Comisie

96 Reclamanta susține că, în speță, Consiliul a însărcinat Comisia să organizeze și să monitorizeze în mod corespunzător operațiunile cu contingentul Hilton și, în special, să stabilească, în regulamentele sale de aplicare, dispoziții care garantează natura, proveniența și originea produselor.

97 Din această sarcină principală decurgeau trei obligații. Conform reclamantei, Comisia ar fi trebuit, în primul rând, să asigure respectarea garanțiilor luate de autoritățile argentiniene cu privire la emiterea certificatelor de autenticitate [a se vedea, de exemplu, articolul 2 alineatul (5) și articolele 3 și 4 din Regulamentul nr. 3884/90 din 27 decembrie 1990, citat anterior], ceea ce nu a făcut. În al doilea rând, aceasta ar fi trebuit să determine statele membre să intervină într-o măsură cât mai mare în monitorizarea sistemului. În al treilea rând, aceasta era obligată să vegheze ea însăși la respectarea regimului de import, în conformitate cu principiul bunei administrări și al obligației de a fi atentă.

98 Reclamanta pretinde, în special, că nu au fost transmise autorităților naționale numele și eşantioanele de semnătură ale persoanelor abilitate să emită certificate de autenticitate. Și nici nu a publicat aceste date în *Jurnalul Oficial al Comunității Europene*. În fine, aceasta nu a

informat autoritățile naționale cu privire la numerele de ordine ale certificatelor de autenticitate care trebuiau să îi fie trimise de către autoritățile argentinene.

- 99 Aceste omisiuni au împiedicat autoritățile naționale competente să controleze eficient validitatea certificatelor de autenticitate la efectuarea importurilor. Datorită unei simple comparații a semnăturilor, falsificările au putut fi descoperite în mare parte din cazuri.
- 100 În plus, Comisia nu a reușit să monitorizeze ea însăși în mod eficient importurile de carne de vită Hilton. Atât autoritățile argentinene, cât și autoritățile competente ale statelor membre i-au comunicat Comisiei, la fiecare zece zile sau cel târziu după paisprezece zile, datele referitoare la cantitățile de carne de vită Hilton, exportate și, respectiv, importate cu un certificat de autenticitate. Pe baza acestor liste, Comisia ar fi fost în măsură să efectueze în mod regulat o comparație între cantitățile exportate din Argentina cu un certificat de autenticitate și cantitățile puse în liberă circulație în Comunitate. Cu toate acestea, nu a făcut acest lucru.
- 101 În plus, în 1989, aceasta era deja în măsură să constate depășirile semnificative ale contingentului. Dacă la acea vreme ar fi făcut cercetări cu privire la neregulile respective, ar fi putut fi evitate importurile de cantități excedentare legate de falsificările de certificate de autenticitate din anii 1991 și 1992. Lipsa de atenție a Comisiei de la vremea respectivă este confirmată de faptul că aceasta nu reacționase ca urmare a suspiciunilor privind neregulile care existau deja în 1985, conform directorului Zollkriminalamt din Köln.
- 102 Neîndeplinirea acestor obligații de către Comisie și Argentina constituie fie o circumstanță în sensul articolului 239 din Codul vamal, fie o situație specială în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, care ar trebui să aibă ca rezultat remiterea drepturilor de import.
- 103 Falsificările respective din cazul de față nu fac parte din riscul comercial. Încălcările care li se impută autorităților argentinene și Comisiei sunt, individual și în ansamblul lor, atât de importante încât depășesc cu mult acest risc. Hotărârea Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, citată anterior, nu se poate aplica în prezentul caz din mai multe motive. În primul rând, ca urmare a acestor încălcări, au fost permise falsificările certificatelor de autenticitate. În al doilea rând, reclamanta nu ar fi fost în măsură, oricât de atentă ar fi fost, să se apere împotriva falsificărilor comise de exportatori. În al treilea rând, aceasta era îndreptățită să presupună că certificatele de autenticitate erau valide.
- 104 De asemenea, nu ar fi corect să se pretindă, făcându-se referire la articolul 904 litera (c) din Regulamentul nr. 2454/93, că încrederea în validitatea unui certificat de autenticitate nu era protejată. Dispoziția respectivă se limitează să afirme că drepturile vamale nu vor fi remise dacă singurul motiv în sprijinul cererii este prezentarea, chiar și cu bună-credință, a unor documente cu privire la care s-a stabilit ulterior că erau false sau falsificate. În orice caz, acest lucru nu se aplică în speță, având în vedere că reclamanta a invocat mai multe motive. În acest context, Comisia invocă, în mod incorect, hotărârea Curții din 11 decembrie 1980, Acampora (827/79, Rec. p. 3731).
- 105 Reglementarea în cauză nu îi conferă Comisiei decât o marjă de apreciere și nu competență discreționară (hotărârea Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, punctul 17). Această marjă de apreciere ar trebui aplicată foarte restrictiv în speță, având în vedere faptul că circumstanțele pe care se bazează reclamanta constituie, în special, încălcările care îi sunt imputate Comisiei.

- 106 Ca răspuns la afirmațiile Comisiei în apărarea sa, conform căruia nu este îndeplinită a doua condiție de la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, reclamanta susține că este vorba de un nou motiv, care trebuie respins.
- 107 În orice caz, aceasta contestă existența unei neglijențe evidente din partea sa. Aceasta consideră că nu era în măsură să verifice validitatea certificatelor de autenticitate. Dat fiind faptul că certificatele erau ștampilate și semnate, nu exista nici o îndoială cu privire la autenticitatea lor. La momentul respectiv, nici măcar nu exista vreun zvon cu privire la posibilitatea existenței unor falsificări în Argentina. Agenția care fusese intermediarul reclamantei în Argentina nu era implicată în nici un fel în depunerea cererilor sau în emiterea certificatelor de autenticitate.
- 108 Experiența profesională a reclamantei nu implica obligația de a căuta și descoperi falsificări de documente. În privința transferurilor într-un cont din Țările de Jos, se obișnuiește ca, la efectuarea exporturilor, sumele să fie vărsate într-un cont din străinătate specificat de furnizor. Prin urmare, nu s-ar fi putut ajunge la concluzia că marfa era însoțită de un certificat de autenticitate falsificat.
- 109 Regatul Unit susține că, în speță, Comisia a comis o eroare de drept atunci când a considerat că articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 nu era aplicabil sau, în subsidiar, că aceasta și-a exercitat în mod evident greșit facultatea discreționară pe care i-o conferă această dispoziție.
- 110 Decizia atacată este, fără îndoială, viciată, având în vedere că Comisia nu a ținut seama suficient de mult de faptul că ea însăși contribuise la problemele reclamantei. Motivația și concluziile din decizia atacată sunt evident eronate, în măsura în care Comisia le datora operatorilor economici să descopere fraudă și nu și-a îndeplinit obligațiile de supraveghere care rezultă din regulamentele de aplicare.
- 111 Ținând seama de responsabilitatea asumată de Comisie în privința supravegherii și a controlării contingentului și de nerespectarea obligațiilor, care i se impută în exercitarea acestei responsabilități, nimic nu justifică, pe plan juridic, un refuz al remiterii. Acest refuz ar fi avut drept consecință sancționarea operatorilor total nevinovați, ceea ce ar contraveni în mod direct obiectivului general de echitate de la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79.

Argumentele pârâtei

- 112 Comisia afirmă că este îndreptățită să considere că faptele prezentului caz nu constituie o situație specială care justifică o remitere a drepturilor de import.
- 113 Referindu-se la hotărârea Curții din 1 aprilie 1993, Hewlett Packard France (C-250/91, Rec. p. 1-1819, punctul 46), precum și la hotărârea Curții din 14 mai 1996, Faroe Seafood și alții (C-153/94 și C-204/94, Rec. p. 1-2465, punctul 83), aceasta pretinde că condițiile stabilite la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 trebuie să fie evaluate în lumina articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79.
- 114 Rezultă că o remitere a drepturilor de import nu este justificată decât în cazul în care sunt îndeplinite cele trei condiții cumulative enunțate de dispoziția respectivă: drepturile trebuie să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente, debitorul trebuie să fi acționat cu bună-credință, adică nu a putut descoperi în mod rezonabil eroarea comisă de autoritățile competente și să fi respectat toate dispozițiile stabilite de norme în vigoare în

ceea ce privește declarația vamală [a se vedea și articolul 220 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal]. În acest context, contrar avizului reclamantei, cele două dispoziții citate anterior sunt comparabile în ansamblu, având în vedere că urmăresc același scop (hotărârea Hewlett Packard France, citată anterior, punctul 46), sau chiar substituibile (hotărârea Tribunalului din 5 iunie 1996, Günzler Aluminium, T-75/95, Rec. p. 11-497, punctul 55).

- 115 Se impune o interpretare strictă a acestor condiții pentru a garanta o aplicare uniformă a dreptului comunitar (hotărârea Curții din 27 iunie 1991, Mecanarte, C-348/89, Rec. p. 1-3277, punctul 33).
- 116 În speță, autoritățile competente nu au comis nici o eroare în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79. Încrederea legitimă a debitorului poate fi protejată numai în cazul în care înseși autoritățile competente au creat un fundament pe care se bazează această încredere. Eroarea ar trebui să fie imputabilă acțiunilor autorităților competente (hotărârile Hewlett Packard France, citată anterior, punctul 16, Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 91, și Mecanarte, citată anterior, punctul 23). Acest lucru nu este valabil și în cazul în care autoritățile competente sunt induse în eroare de declarațiile inexacte ale exportatorului, a căror validitate nu au verificat-o sau nu au evaluat-o.
- 117 Această abordare decurge, de asemenea, din articolul 4 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 3799/86 și din articolul 904 litera (c) din Regulamentul nr. 2454/93. Din aceste dispoziții reiese că prezentarea cu bună-credință a documentelor falsificate nu constituie în sine o situație specială care justifică o remitere. Faptul că autoritățile vamale germane au acceptat inițial certificatele de autenticitate ca fiind valabile nu ar fi putut determina reclamanta să aibă așteptări legitime (hotărârea Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 93).
- 118 Comisia subliniază că din jurisprudență reiese că, pe de o parte, Comunitatea nu trebuie să suporte consecințele prejudiciabile ale acțiunilor incorecte ale furnizorilor resortisanților și că, pe de altă parte, calculând avantajele pe care le-ar putea avea comerțul cu mărfuri care ar putea beneficia de preferințe tarifare, un operator economic avizat și conștient de norme trebuie să poată evalua riscurile inerente pieței pe care o prospectează și să le accepte ca reprezentând riscuri normale ale comerțului (hotărârea Acampora, citată anterior, punctul 8, și Pascoal & Filhos, citată anterior, punctul 59). Invocând faptul că autoritățile argentinieni au o „obligație de a garanta”, reclamanta încearcă, în mod incorect, să scape de consecința acestui caz.
- 119 Motivele invocate de reclamantă nu sunt de natură să elimine sau să limiteze riscul comercial la care este expusă (a se vedea și hotărârea Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, citată anterior, punctele 16 și 17). Sistemul de control are exclusiv scopul de a garanta că numai carnea importată în cadrul contingentelor beneficiază de o scutire de taxe. Fiind vorba de obligația de a garanta originea mărfurilor și de obligația ca autoritatea competentă să furnizeze garanții pentru buna funcționare a normelor în cauză, aceste obligații nu pot fi considerate ca reprezentând o garanție de care beneficiază importatorul împotriva oricăror riscuri de falsificare. Prin urmare, Comisia nu avea nici un fel de obligație față de operatorii economici.
- 120 Comportamentul Comisiei în privința supravegherii utilizării contingentului Hilton, criticat de reclamantă, nu poate fi considerat o situație specială în sensul normelor aplicabile. Comisia respinge explicit afirmațiile conform cărora însăși aceasta era responsabilă pentru falsificarea certificatelor de autenticitate. Și nici nu există o legătură de cauzalitate între comportamentul său și originea taxelor la import.

- 121 Drept răspuns la motivele conform cărora serviciile Comisiei nu au încercat să facă tot posibilul pentru a împiedica neregulile, Comisia a replicat, de asemenea, că, în temeiul sistemului în vigoare în perioada în cauză, aceasta nu era informată cu privire la numărul de certificate de autenticitate emise de autoritățile argentiniene până la expirarea anului calendaristic. Prin urmare, eventualele depășiri ale contingentelor nu ar fi putut fi constatate decât spre sfârșitul anului în cauză sau la începutul anului următor, astfel încât nu ar fi fost posibil să fie împiedicate.
- 122 În plus, nu ar fi fost ușor de realizat o comparație. Pe de o parte, exporturile efectuate nu au avut neapărat loc în același timp cu notificarea făcută de autoritățile argentiniene. Pe de altă parte, nu era obligatorie precizarea, în certificat, a statului membru importator prevăzut, astfel încât mărfurile au fost importate adesea în alt stat membru decât cel indicat în certificat.
- 123 Într-adevăr, au avut loc depășiri ale contingentelor în 1989. Cu toate acestea, acest lucru nu s-ar putea explica printr-o confuzie cu certificatele de autenticitate referitoare la alte importuri de carne. Atunci când Comisia a fost informată, în 1993, cu privire la falsificarea certificatelor de autenticitate, aceasta a reacționat imediat. Prin urmare, nu se poate pune problema unei neglijențe grave din partea acesteia.
- 124 În absența unei erori din partea autorităților competente, nu este îndeplinită prima din cele trei condiții cumulative enunțate la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79 (a se vedea punctul 113, citat anterior).
- 125 Nici a doua condiție nu este îndeplinită, și anume buna-credință a debitorului. Contrar afirmațiilor reclamantei, decizia atacată conține deja, la punctele 17 și 21, mențiuni cu privire la lipsa atenției reclamantei.
- 126 Conform Comisiei, falsificarea certificatelor de autenticitate ar fi putut fi descoperită dacă reclamanta le-ar fi examinat cu atenție. Reclamanta, prin intermediul agenției sale din Argentina, a obținut originalele certificatelor de autenticitate. Dacă exista vreo îndoială cu privire la validitatea lor, aceasta ar fi trebuit să se asigure că acestea erau valabile (hotărârea Hewlett Packard France, citată anterior, punctul 24, și Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 100).
- 127 Comisia are îndoieli cu privire la acuratețea afirmației reclamantei, conform căreia aceasta nu a avut nici cea mai mică posibilitate de a verifica validitatea certificatelor. În primul rând, aceasta subliniază faptul că reclamanta era reprezentată în Argentina de către o agenție. Apoi, având în vedere experiența sa profesională în calitate de importator de carne de vită și faptul că sistemul de contingente în vigoare îi era familiar, reclamanta ar fi fost în măsură să ia măsuri pentru a împiedica utilizarea certificatelor de autenticitate falsificate.
- 128 În fine, Comisia subliniază că reclamanta a efectuat mai multe transferuri în beneficiul unei societăți cu sediul în Țările de Jos, filiala unei societăți argentiniene care nu mai există astăzi. Desigur, ar fi posibil ca furnizorii să fi dorit ca plățile să fie efectuate în conturi din străinătate. Cu toate acestea, ar fi neobișnuit ca un importator să plătească mărfurile livrate de un exportator prin transferuri într-un cont care aparține unei alte persoane, atunci când nu este sigur că destinatarul plății într-adevăr există. Comisia adaugă că falsificările au fost, în mare parte, imputabile întreprinderii Manufactura de Carnes Vacunas, unul dintre cei mai mari furnizori ai reclamantei (a se vedea punctul 23). Având în vedere aceste constatări, Comisia se îndoiește că reclamanta a dat dovadă de toată atenția necesară.

Concluziile Tribunalului

- 129 Reclamanta a susținut că nu era vorba doar de „circumstanțe” în sensul articolului 239 din Codul vamal, ci și de „situații speciale” în sensul articolului 13 din Regulamentului nr. 1430/79, ceea ce ar fi justificat remiterea drepturilor de import.
- 130 Dat fiind faptul că articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 era în vigoare atunci când au avut loc evenimentele care fac obiectul litigiului (a se vedea punctul 53), este necesar ca, în cadrul acestui motiv, să se verifice dacă decizia atacată a fost adoptată prin încălcarea dispoziției respective.
- 131 Alineatul (1) din decizia în cauză prevede, în versiunea sa modificată prin Regulamentul nr. 3069/86 că „se poate proceda la rambursarea sau la remiterea drepturilor de import în situații speciale, altele decât cele citate în secțiunile A-D, care rezultă din circumstanțe care nu implică nici manipularea și nici neglijența evidentă a părții interesate.”
- 132 Conform jurisprudenței constante, articolul 13 reprezintă o clauză generală de echitate destinată să se aplice în alte situații decât cele care erau constatate cel mai adesea în practică și care puteau, la momentul adoptării Regulamentului nr. 1430/79, să facă obiectul unei reglementări speciale (hotărârile Cerealmangimi și Italgrani/Comisia, citate anterior, punctul 10, și SEIM, citată anterior, punctul 41). Acesta este destinat, în special, să fie aplicat atunci când circumstanțele care caracterizează raportul între operatorul economic și administrație sunt de așa natură încât nu ar fi echitabil să i se impună operatorului respectiv un prejudiciu pe care nu l-ar fi suferit în mod normal (hotărârea Curții din 26 martie 1987, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, 58/86, Rec. p. 1525, punctul 22).
- 133 Comisia trebuie, prin urmare, să evalueze ansamblul faptelor pentru a stabili dacă acestea constituie o situație specială în sensul dispoziției respective (a se vedea, în acest sens, hotărârea Curții din 15 mai 1986, Oryzomyli Kavallas și alții/Comisia, 160/84, Rec. p. 1633, punctul 16). Deși se bucură de o marjă de apreciere în această privință (hotărârea France-Aviation/Comisia, citată anterior, punctul 34), aceasta este obligată să își exercite această competență, punând, într-adevăr, în balanță, pe de o parte, interesul Comunității de a asigura respectarea dispozițiilor și, pe de altă parte, interesul importatorului cu bună-credință de a nu suporta prejudicii care depășesc riscul comercial obișnuit. În consecință, la examinarea justificării cererii de remitere, aceasta nu poate ține seama numai de acțiunile importatorilor. Aceasta trebuie, de asemenea, să evalueze impactul propriului comportament cu privire la situația creată, în cazul în care se face vinovată.
- 134 Având în vedere faptul că sunt îndeplinite cele două condiții enunțate la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, și anume existența unei situații speciale și absența oricărei manipulări sau neglijențe evidente a părții interesate, debitorul are dreptul la rambursarea sau remiterea drepturilor de import, fără să aducă atingere eficienței dispoziției respective (a se vedea, în privința aplicării articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79, hotărârile Curții Mecanarte, citate anterior, punctul 12, din 4 mai 1993, Weis, C-292/91, Rec. p. 1-2219, punctul 15, și Faroe Seafood și alții, citată anterior, punctul 84).
- 135 Rezultă că este necesar să se respingă afirmația Curții că remiterea drepturilor de import nu este justificată decât în cazul în care sunt îndeplinite cele trei condiții cumulative enunțate la articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79, și anume că drepturile trebuie să nu fi fost percepute ca urmare a unei erori a autorităților competente, că debitorul trebuie să fi

acționat cu bună-credință, adică nu a putut descoperi în mod rezonabil eroarea comisă de autoritățile competente și să fi respectat toate dispozițiile stabilite de normele în vigoare în ceea ce privește declarația sa vamală.

- 136 Deși Curtea a considerat că articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 și articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79 au același scop, și anume limitarea plății *a posteriori* a drepturilor de import sau de export, în cazul în care o astfel de plată este justificată și este compatibilă cu un principiu fundamental, precum protecția încrederii legitime (hotărârea *Hewlett Packard France*, citată anterior, punctul 46), aceasta nu a considerat că cele două dispoziții coincid.
- 137 S-a limitat să considere că descoperirea erorii autorităților competente, în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79, era legată de existența unei neglijențe evidente sau a unei manipulări în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, astfel încât condițiile prevăzute de ultima dispoziție trebuie să fie evaluate în lumina celor de la articolul 5 alineatul (2) sus-menționat.
- 138 Chiar dacă autoritățile competente nu au comis eroarea în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79, acest lucru nu exclude *a priori* posibilitatea ca persoana interesată să invoce, în subsidiar, articolul 13 din Regulamentul 1430/79, susținând existența unei situații speciale care justifică remiterea drepturilor de import.
- 139 Teza Comisiei nu ia în considerare scopul celor două dispoziții. În vreme ce articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1697/79 are ca obiectiv protejarea încrederii legitime a debitorului cu privire la temeinicia ansamblului de elemente care intervin în luarea deciziei de a recupera sau nu drepturile vamale (hotărârea *Faroe Seafood* și alții, citată anterior, punctul 87), articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 constituie, astfel cum s-a amintit mai sus, o clauză generală de echitate. Articolul 13 și-ar pierde caracterul de dispoziție generală de echitate, în cazul în care condițiile enunțate la articolul 5 alineatul (2) ar trebui îndeplinite în toate cazurile.
- 140 Pentru a stabili dacă Comisia a făcut o eroare evidentă de evaluare atunci când a considerat că, în speță, nu erau îndeplinite condițiile enunțate la articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79, este necesar să se analizeze, în primul rând, a doua condiție referitoare la absența manipulării și a neglijenței evidente din partea reclamantei și, ulterior, prima condiție referitoare la existența unei situații speciale.

— Cu privire la absența manipulării și a neglijenței evidente

- 141 Reclamanta nu este acuzată de nici o manipulare. Ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, Comisia a confirmat expres la ședință faptul că nu susține că reclamanta a fost implicată într-un fel sau altul în falsificările în cauză.
- 142 De altfel, nu se poate considera că a existat vreo neglijență evidentă. Într-adevăr, reiese atât din documentele din dosar, cât și din susținerile orale în fața Tribunalului faptul că reclamanta nu a avut cunoștință de falsificările sau de neregulile din certificatele de autenticitate, până la deschiderea anchetelor de către Comisie, în 1993 (a se vedea punctul 18).
- 143 În privința modalității în care au fost falsificate certificatele, este necesar să se sublinieze că, de regulă, erau întocmite două versiuni ale certificatului de autenticitate – având amândouă același număr de ordine – în vederea unui anumit export. În conformitate cu articolul 4 din

fiecare regulament de aplicare, ambele certificate purtau o șampilă care provenea de la același organism emitent competent și o semnătură.

- 144 Acestea conțineau informații identice privind data și locul emiterii, exportatorul argentinian, destinatarul din Comunitate și nava cu care ar trebui efectuat exportul. Singura diferență dintre cele două versiuni în privința informațiilor pe care le conțineau era legată de greutatea indicată, astfel cum a confirmat Comisia în răspunsul la o întrebare adresată de Tribunal. În versiunea intitulată „duplicado”, destinată autorităților argentinieni, apărea o greutate mult mai mică decât cea care figura în certificatul original eliberat importatorului. În vreme ce versiunea „duplicado” menționa greutatea de ordinul 600–2 000 kg, greutatea indicată în original, care corespundea cantităților exportate efectiv în Comunitate, era de ordinul 10 000 kg. În această privință, Tribunalul subliniază că, în perioada în cauză, carnea de vită Hilton era, în mod normal, transportată în containere cu o capacitate de aproximativ 10 000 kg.
- 145 La ședință, Comisia a pus la îndoială și identitatea semnăturilor de pe cele două versiuni ale certificatului.
- 146 Cu toate acestea, o comparație a semnăturilor în cauză arată că, la prima vedere, sunt identice, sau, cel puțin, foarte asemănătoare. La fel, semnăturile de pe certificatele de autenticitate eliberate reclamantei corespund, la prima vedere, cu eșantioanele semnăturilor persoanelor abilitate să semneze, trimise Comisiei de către autoritățile argentinieni în 1991 și 1992. În orice caz, dat fiind faptul că Comisia nici nu se asigurase că aceste specimene de semnătură circulă în atenția statelor membre sau a importatorilor și nici că aceste specimene de semnătură sunt publicate în Jurnalul Oficial, reclamanta era privată de orice mijloc eficient de a verifica, la primire, validitatea semnăturii de pe certificatul de autenticitate.
- 147 Este necesar să se precizeze că, în conformitate cu raportul de sinteză întocmit de Comisie, falsificarea documentelor era „favorizată de faptul că formularele nu erau numerotate în prealabil, nu era luat în considerare numărul formularelor și că exportatorii le completau singuri”. În plus, conform raportului din 1993, pe o perioadă de mai multe luni de la înlocuirea Junta Nacional de Carnes de către Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca, în calitate de organism competent pentru eliberarea certificatelor de autenticitate (a se vedea punctul 17), unii operatori au profitat de faptul că nu erau clar stabilite competențele și procedurile, abuzând de respectivele dispoziții.
- 148 Mai multe elemente din dosar sugerează că autoritatea argentiniană competentă a întocmit un certificat care purta un număr de ordine pentru o greutate mică, a clasat certificatul respectiv în dosarele sale și a eliberat anumitor abatoare argentinieni un certificat cu același număr de ordine, șampilat și semnat, fără menționarea cantității. Abatoarele puteau ulterior să menționeze cantități mai mari, care corespundeau tonajului efectiv exportat. Raportul de sinteză a concluzionat, de asemenea, că este probabil ca angajații administrației vamale și ai serviciilor veterinare argentinieni să fi „închis ochii” cu ocazia încărcării.
- 149 În privința agenției reclamantei din Argentina, a cărei sarcini consta în adunarea ofertelor de la diferite abatoare și transmiterea acestora spre aprobare reclamantei, reiese, din susținerile orale din fața Tribunalului, că aceasta nu a avut acces la versiunea „duplicado” care conținea greutatea mai mici. Aceasta nu dispunea, de fapt, decât de certificatele care însoțeau mărfurile și care, la prima vedere, erau întocmite corect și corespunzător.
- 150 Este necesar să se menționeze că, drept răspuns la întrebările scrise adresate de Tribunal, reclamanta a furnizat un extras al declarațiilor proprietarului agenției în fața Landgericht Hamburg. Din acest document reiese că, la vremea respectivă, proprietarul „nu știa nimic cu

privire la originea și utilizarea certificatelor de autenticitate falsificate de către exportatorii de carne de vită [...] Hilton”, nici cu privire la „existența unor perioade de suspiciune” referitor la falsificări.

- 151 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se admită că reclamanta nu a putut în mod rezonabil să descopere falsificările în cauză, aceasta neavând competența de a efectua verificări.
- 152 Fiind vorba de modalitățile de plată invocate de Comisie pentru a stabili rea-credința reclamantei, reiese, din afirmațiile proprietarului agenției în fața Landgericht Hamburg, că transferurile au fost efectuate de reclamantă după ce agenția i-a confirmat prin fax că obținuse toate documentele în vederea unei expedierii corespunzătoare.
- 153 Reclamanta a demonstrat, de altfel, că transferurile efectuate în conturile olandeze nu aveau un caracter excepțional. Aceasta a afirmat, fără să fie contrazisă de Comisie, că, în cadrul comerțului internațional, se obișnuiește ca un exportator dintr-o țară terță să solicite ca plățile să fie efectuate în conturi din Țările de Jos, Elveția sau Statele Unite.
- 154 În fine, trebuie să se facă două constatări în ceea ce privește prețurile plătite de reclamantă pentru carnea care face obiectul litigiului.
- 155 În primul rând, nu se contestă faptul că, deoarece nu există taxe la import în cadrul contingentului Hilton, prețurile plătite pentru carnea de vită Hilton erau mai mari decât prețurile cărnii de vită vândută fără certificat de autenticitate. În această privință, reclamanta a pretins, fără să fie contrazisă de Comisie, că diferența de preț între cele două tipuri de carne de vită corespundea aproximativ cu taxele care trebuiau achitate la importul altui tip de carne de vită decât Hilton.
- 156 În al doilea rând, Comisia nu a contestat nici afirmația reclamantei conform căreia prețurile plătite pentru carnea de vită importată cu certificate de autenticitate cu privire la care s-a stabilit ulterior că erau falsificate aveau aproximativ aceeași valoare ca cele plătite pentru carnea de vită Hilton însoțită de certificate valabile.
- 157 Trebuie să se admită că aceste ultime constatări sunt de natură să demonstreze buna-credință a reclamantei la momentul efectuării importurilor care fac obiectul litigiului.
- 158 Deși fusese publicată în Argentina o repartizare inițială între abatoarele argentinieniene a cotelor de import, sistemul de repartizare a contingentului Hilton nu era transparent pentru terți. De fapt, astfel cum reiese din raportul de sinteză, exista o piață a cotelor de import pe care diversele abatoare aveau posibilitatea să cumpere cote de import neutilizate, ceea ce Comisia a recunoscut la ședință. Prin urmare, nu s-a demonstrat că reclamanta avea posibilitatea să afle cotele de import exacte atribuite contractanților săi.
- 159 Dat fiind faptul că modalitatea în care reclamanta încheiase contractele de cumpărare și efectuase importurile care fac obiectul litigiului făcea parte dintr-o practică comercială obișnuită, Comisia era cea care trebuia să dovedească neglijența evidentă din partea sa.
- 160 Comisia nu a încercat niciodată să furnizeze o astfel de dovadă. De fapt, ca răspuns la o întrebare adresată în acest sens la ședință de către Tribunal, aceasta s-a limitat să repete acuzațiile din decizia atacată, conform cărora reclamanta nu se dovedise suficient de atentă, neluând toate măsurile necesare cu privire la cocontractanții săi și la intermediarii săi din Argentina și neverificând direct circulația certificatelor de autenticitate pe care le-a primit.

161 Având în vedere cele de mai sus, se reține că, în speță, comportamentul reclamantei nu a constituit o neglijență evidentă în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79.

— Cu privire la existența unei situații speciale

162 În conformitate cu normele din domeniu și cu jurisprudența constantă, prezentarea, chiar și cu bună-credință, în vederea acordării unui tratament tarifar preferențial pentru mărfurile declarate pentru libera circulație, a unor documente cu privire la care s-a stabilit ulterior că erau falsificate nu pot constitui în sine o situație specială care justifică o remitere a drepturilor de import [articolul 4 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul nr. 3799/86 și articolul 904 litera (c) din Regulamentul nr. 2454/93; hotărârile Van Gend & Loos Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, citată anterior, punctul 16, Acampora, citată anterior, punctul 8, și Pascoal & Filhos, citată anterior, punctele 57–60]

163 Cu toate acestea, în speță, reclamanta nu numai că susține că, la momentul importurilor care fac obiectul litigiului, a prezentat cu bună-credință documente falsificate. În principal, își bazează cererea de remitere pe încălcări grave pe care le impută Comisiei și autorităților argentinieni în supravegherea aplicării contingentului Hilton, circumstanțe care au facilitat falsificările.

164 Rezultă că dispozițiile citate nu constituie, contrar celor pretinse de Comisie, un obstacol în obținerea unei remiteri a drepturilor de import.

165 În temeiul articolului 155 din tratat și al principiului bunei administrări, Comisia avea obligația de a asigura o aplicare corectă a contingentului Hilton și să se asigure că nu este depășit (a se vedea, în același scop, hotărârea Curții din 15 ianuarie 1987, Krohn/Comisia, 175/84, Rec. p. 97, punctul 15).

166 Această obligație de supraveghere rezulta și din regulamentele de aplicare. Articolul 6 alineatul (1) din regulamente prevede: „Statele membre informează Comisia, pentru fiecare perioadă de 10 zile, cel mai târziu la cincisprezece zile după încheierea perioadei respective, cu privire la cantitățile de produse puse în liberă circulație citate la articolul 1, împărțite în funcție de țara de origine și codul din nomenclatura combinată.” Ar fi fost inutilă o astfel de cerință, dacă nu ar fi fost însoțită de obligația Comisiei de a verifica aplicarea corectă a contingentului.

167 În plus, din raportul din 1993 reiese că autoritățile argentinieni i-au trimis Comisiei, în mod mai mult sau mai puțin regulat, listele cu certificatele de autenticitate emise pe o perioadă de 10 zile înainte de trimiterea acestora, precizând, în special, exportatorul argentinian, destinatarul din Comunitate și greutatea brută și netă. Autoritățile argentinieni i-au trimis, de asemenea, numele și eșantioanele semnăturilor funcționarilor argentinieni abilitați să semneze certificatele de autenticitate.

168 Este necesar să se constate că Comisia era singura care dispunea de datele necesare – sau era în măsură să le solicite – pentru efectuarea unui control eficient al utilizării contingentului Hilton. Într-o astfel de situație, obligația de a asigura aplicarea corectă a contingentului se impunea și mai mult.

- 169 Din dosar, precum și din dezbaterile purtate cu Tribunalul reiese că se pot constata neîndepliniri grave ale obligațiilor imputabile Comisiei în ceea ce privește verificarea aplicării contingentului Hilton în perioada în cauză.
- 170 În primul rând, în 1991 și 1992, Comisia nu a verificat în mod corect și regulat informațiile comunicate de autoritățile argentiniene cu privire la volumul exporturilor supuse contingentului, precum și la certificatele de autenticitate emise, în raport cu informațiile echivalente pe care le primise de la statele membre.
- 171 Chiar presupunând că nu a fost posibilă o astfel de verificare, în măsura în care listele statelor membre nu precizau numerele de ordine ale certificatelor de autenticitate în cauză, aceasta ar fi trebuit să le solicite statelor membre să i le comunice. Drept răspuns la o întrebare adresată de instanță, aceasta a recunoscut, la audiere, că existența fraudei ar fi fost probabil descoperită mult mai devreme, dacă ar fi comparat regulat datele referitoare la importuri.
- 172 În realitate, verificarea importurilor efectuată de Comisie nu a fost decât aproximativă și incompletă.
- 173 Astfel, Comisia a rezumat comunicările care îi fuseseră trimise în liste stabilite doar la începutul anului următor, astfel încât diferențele cantitative și, dacă era cazul, depășirile, nu puteau fi constatate decât la momentul respectiv. De aceea, nu a putut, în cursul unui an, să informeze statele membre cu privire la eventuala epuizare a contingentului aferent anului respectiv.
- 174 În plus, era vorba numai de liste scrise de mână. Comisia ar fi putut efectua o verificare mult mai eficientă, dacă ar fi prelucrat datele furnizate prin mijloace informatice. Aceasta ar fi putut, de asemenea, fără dificultăți speciale, să depășească problemele legate de faptul că indicațiile din certificatele de autenticitate ale statului membru importator nu erau obligatorii, astfel încât mărfurile ar fi putut fi exportate în alt stat membru decât cel citat în certificat.
- 175 În al doilea rând, Comisia, astfel cum s-a constatat deja la punctul 146, nu a asigurat accesul statelor membre la specimenele de semnătură ale funcționarilor argentinieni autorizați să semneze certificatele de autenticitate și nici nu le-a publicat în Jurnalul Oficial. Prin urmare, autoritățile naționale au fost private de un mijloc care s-ar fi putut dovedi eficient pentru descoperirea falsificărilor în timp util. Din dosar reiese că, la ședința grupului de experți din 2 octombrie 1995, însăși Comisia a recunoscut că această omisiune constituie o greșeală din partea ei.
- 176 În al treilea rând, aceasta nu a reacționat ca urmare a constatării depășirilor contingentului Hilton, care avusese loc în prealabil.
- 177 În această privință, din raportul de sinteză reiese că cercetarea care a avut lor în Argentina, în 1993, a permis să se constate că fuseseră falsificate peste 460 de certificate de autenticitate, prezentate în 1991 și 1992. În consecință, în cursul celor doi ani, 4 500 de tone de carne de vită au intrat în Comunitate cu certificate false, taxele nepercepute aferente ridicându-se la aproximativ 18 milioane ECU.
- 178 Nu se contestă că, în 1989, Comisia aflase de unele depășiri ale contingentului similare. La ședință, aceasta a recunoscut că, numai în anul respectiv, contingentul Hilton fusese depășit cu peste 3 000 tone.

- 179 Lipsa unei reacții, ca urmare a acestei constatări, constituie o gravă încălcare din partea instituției. Neregulile constatate ar fi trebuit să atragă atenția asupra necesității de a iniția controale mai aprofundate. Aceasta ar fi trebuit, prin urmare, să întreprindă la vremea respectivă cercetări pentru a stabili cauzele exacte ale depășirilor.
- 180 În cazul în care Comisia ar fi recurs, în timp util, la măsuri de control mai eficiente pentru a face față problemelor legate de depășirile contingentului constatate în 1989, probabil că falsificările comise în cursul anilor 1991 și 1992 nu ar fi putut atinge nivelul constatat ulterior, și anume aproximativ 10% din volumul contingentului Hilton. Atunci cu siguranță că pierderile suferite de operatorii economici ar fi putut fi limitate, ceea ce Comisia a recunoscut, de altfel, la ședință.
- 181 În fine, doar ca urmare a cercetării din 1993, Comisia, adoptând Regulamentul (CE) nr. 212/94 din 31 ianuarie 1994 de stabilire a normelor de aplicare a regimurilor de import prevăzute de Regulamentele (CE) nr. 129/94 și (CE) nr. 131/94 ale Consiliului pentru carnea de vită de înaltă calitate și carnea de bivoli congelată (JO L 27, p. 38), a luat măsuri în vederea îmbunătățirii și consolidării sistemului de monitorizare a aplicării contingentului Hilton.
- 182 În continuare, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (c) din regulamentul menționat, organismul care emite certificatele de autenticitate în Argentina trebuie să se angajeze să-i furnizeze Comisiei, o dată pe săptămână, orice informație utilă pentru a-i permite să verifice indicațiile care figurează în certificatele de autenticitate. În plus, în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (c) din același regulament, autoritățile competente pentru gestionarea organizării piețelor în statele membre nu pot emite un certificat de import decât după ce s-au asigurat că toate informațiile care figurează în certificatul de autenticitate corespund cu informațiile primite de Comisie în comunicările săptămânale. Aceste norme noi permit, prin urmare, o comparație periodică între declarațiile de import și declarațiile de export.
- 183 La audiere, Comisia a recunoscut că, dacă aceste norme noi ar fi fost puse în aplicare ca urmare a descoperirii depășirilor din 1989, s-ar fi putut evita sau, cel puțin limita depășirea contingentelor în 1991 și 1992.
- 184 Astfel, faptul că nu s-a pus în aplicare, în timp util, un sistem de monitorizare eficient, precum și alte încălcări referitoare la supravegherea contingentului Hilton în cursul anilor 1991 și 1992 au creat condiții care au permis falsificările să persiste și să capete amploarea constatată în cadrul prezentului litigiu.
- 185 S-a subliniat deja (a se vedea punctul 155) că prețul pieței cărnii de vită Hilton, vândută cu un certificat de autenticitate valabil, era, în mod normal, mult mai mare decât cel al cărnii de vită vândută fără certificat, diferența de preț explicându-se prin faptul că trebuiau achitate, pentru carnea de vită importată în afara contingentului Hilton, taxe de ordinul 10 DM pe kilogram (a se vedea punctul 11).
- 186 De asemenea, s-a constatat (a se vedea punctul 156) că prețurile achitate de reclamantă pentru carnea de vită importată cu certificate de autenticitate falsificate aveau aproximativ aceeași valoare ca prețurile solicitate pentru carnea de vită Hilton însoțită de certificate valabile.
- 187 Prin urmare, reclamanta pretinde că, pe plan economic, datorită prețului de cumpărare mai ridicat al cărnii de vită Hilton, chiar importată cu certificate falsificate, aceasta a plătit deja un preț care cuprinde, în ansamblu, taxa de import care face obiectul litigiului, ceea ce Comisia nu contestă.

- 188 Este adevărat că încrederea unui debitor în validitatea unui certificat de autenticitate, care se dovedește a fi fals la un control ulterior, nu este protejată, de obicei, de dreptul comunitar, o astfel de situație ținând de riscul comercial (hotărârile Van Gend & Loos și Expeditiebedrijf Wim Bosman/Comisia, citată anterior, punctul 17, Acampora, citată anterior, punctul 8, Mecanarte, citată anterior, punctul 24, și Pascoal & Filhos, citată anterior, punctele 59 și 60).
- 189 Cu toate acestea, falsificările au provocat depășiri majore ale contingentului Hilton numai din cauza faptului că, în speță, Comisia nu-și îndeplinesc datoria de supraveghere și de monitorizare a aplicării contingentului în cursul anilor 1991 și 1992. În aceste condiții, falsificările respective, efectuate, în plus, într-o manieră profesionistă, depășeau riscul comercial normal care trebuie asumat de reclamantă în conformitate cu jurisprudența citată în punctul anterior.
- 190 Articolul 13 din Regulamentul nr. 1430/79 fiind destinat să fie aplicat atunci când circumstanțele care caracterizează raportul între operatorul economic și administrație sunt de așa natură încât nu ar fi echitabil să i se impună operatorului respectiv un prejudiciu pe care nu l-ar fi suferit în mod normal (hotărârea Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, citată anterior, punctul 22), este necesar să considere că, ținând seama de toate aspectele citate anterior, circumstanțele speței constituie o situație specială în sensul dispoziției respective și că acestea justifică o remitere a drepturilor de import.
- 191 Comisia a comis, prin urmare, o eroare evidentă de evaluare, considerând că neîndeplinirea obligațiilor de a monitoriza aplicarea contingentului nu puteau constitui, în nici un caz, o situație specială.
- 192 Din cele citate anterior, rezultă că, similar celui de al doilea motiv, al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 13 din Regulamentul nr. 1430/79, este fondat.
- 193 În consecință, fără să fie necesar să se pronunțe cu privire la cel de al patrulea și cel de al cincilea motiv, întemeiate pe încălcarea obligației de motivare și, respectiv, pe încălcarea principiului proporționalității, este necesară anularea deciziei atacate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 194 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Întrucât Comisia a căzut pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, în conformitate cu pretențiile reclamantei.
- 195 În conformitate cu articolul 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, Regatul Unit, în calitate de intervenient în litigiu, își suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ (prima cameră)

hotărăște:

1) Se anulează decizia Comisiei din 20 decembrie 1995 adresată Republicii Federale Germania și referitoare la o cerere de remitere a drepturilor de import.

2) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată.

3) Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord își va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Saggio

Vesterdorf

Moura Ramos

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 19 februarie 1998.

H. Jung

A. Saggio,

Grefier

Președinte